

give Underpant i Løsøre i enkelte Tilfælde, hvor man mener, at den Eufeltes Løb kræver det, og at Samhandlen og Krediten ikke ville lide derved; men udenfor disse Tilfælde er det Reglen, at Underpant i Løsøre i det Hele taget forbydes. Derved tænkes naturligtvis kun paa villiesbestemt Underpant, hvorimod Lovforslaget ikke har tilfattet at røre ved de legale Pante-rettigheder; Lovforslaget har altsaa ikke villet røre ved den stiftende Panteret, som Staten har hos Oppebørselsbetjentene og andre Embedsmænd, der have offentlige Midler ihænde, heller ikke ved den Panteret, som efter den gjældende Ret er forbunden med thinglæst Skifteertrakt, eller ved den legale Panteret, som forekommer i enkelte Soretsforhold, navnlig ved Bodmeri og Bilbreve og i enkelte andre Tilfælde, som ere etendommelige for Soretten. I Forbindelse med denne Regel, hvorved Underpant i Løsøre i det Hele taget forbydes, staaer en anden Bestemmelse, som ikke kan undværes, en Bestemmelse, som sigter til at hindre, at man benytter Udlægsformen til at opnaa det Samme som tidligere ved Underpant. Det er under den nugjældende Ret vistnok ikke sjeldent, at en Kreditor efter Overenskomst med sin Debitor tager Udlæg i alle eller de fleste af vedkommende Debtors Eiendele og derefter lader Debitor beholde Ti igene og henstidde med dem. Et saadant Udlæg har jo væsentligt ganske samme Virkning som Underpant, alle de samme fordærlige Virkninger og maasse nogle flere, og som Følge deraf er det et naturligt Tilbehør til Forbud mod Underpant i Løsøre, at ogsaa denne Slags Udlæg forbydes, saaledes at, naar Udlægshavere ikke inden en vis passende Frist skrider til Auktion, er han ikke længere beflyttet overfor Konkurs og heller ikke overfor Kreditorer, der senere ville gjøre Udlæg i Gjenstandene. Det er denne Regel, som indeholdes i Udkastets § 155, der slutter sig som et nødvendigt Supplement til Bestemmelsen i §§ 148 og 149. — Foruden denne Bestemmelse er der i dette Kapitel ogsaa en anden, som ikke er uden praktisk Vigtighed, nemlig en Bestemmelse, som ophæver den særlige Sikkerhedsret, som efter den nugjældende Lovgivning er forbunden med Thinglæsning af en Dom eller et Forlig. Frem-

deles indeholder Kapitlet nogle Bestemmelser om haandsaaet Pant, som tilfotte at indføre en hensigtsmæssigere og lettere Afgang til at realisere Pantet og derved komme til sine Penge end den, som den nugjældende Lovgivning hjemler. Endelig har man i dette Kapitel optaget en Bestemmelse, som ikke staaer i saa umiddelbar Forbindelse med Kreditforholdene som de anførte, men som dog staaer i nogen Forbindelse dermed, og som man har ment at burde optage, fordi den nugjældende Ret paa dette Punkt trænger til en Forandring, der ikke bør lade vente paa sig. Det er Bestemmelsen om at ophæve den tilbagevirkende Kraft, som Thinglæsningen af Skjoder og Pantebreve har efter den gjældende Lovgivning, naar de thinglæses i rette Tid. Det er en Retregel, som vistnok er etendommelig for vor Lovgivning, men som i flere Henseender maa siges at være til Skade, og som vistnok kun tjener til at gjøre Systemet mere indviklet og vanskeligt, end det burde være.

Endelig indeholdes i sidste og tredje Afsnit nogle Bestemmelser, der ligeledes ere af stor Vigtighed i det borgerlige Samkvem, Bestemmelser, der navnlig angaa Maaden, hvorpaa og Midlerne, hvorved Eksekution kan gøres. Det er dels Retfærdighedshensyn og dels Humanitetshensyn, som ligge til Grund for disse Regler. Den vigtigste af dem er Afstæffelsen af Gjeldsfængslet i Principet saavel som i dets vigtigste praktiske Anvendelse. Denne Bestemmelse bør vistnok betegnes som grundet i en Retfærdighedsfordring. Men foruden den er der ogsaa enkelte andre Bestemmelser, der ikke just ere begrundede i den strenge Ret, men i Humanitetshensyn. Det er navnlig de Bestemmelser, som indeholdes i § 158, og som sigte til at forhindre, at man ved Eksekution gaar Debitor altfor nær, idet de tvinge Kreditor til at lade Debitor beholde de mest nødvendige Gjenstande. I Forbindelse hermed staaer en Regel i § 159, som vel nærmest maa siges at være begrundet i egentlige Retshensyn, men som det dog, paa Grund af at den neppe er anerkjendt i den gjældende Praxis, kunde være hensigtsmæssigt indtryffeligt at give Plads i Loven, nemlig en Bestemmelse om, at der